

Anne Fine, *The More the Merrier*
Text copyright © Anne Fine, 2003
All rights reserved

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FINE, ANNE

Cu cât mai mulți, cu atât mai bine / Anne Fine ; trad.:
Roland Mathias Schenn. - București : Aramis Print, 2007
ISBN 978-973-679-528-2

I. Schenn, Roland (trad.)

821.111-31=135.1

Redactor: Mihaela Bădără
DTP: Cristina Dumitrescu
ISBN 978-973-679-528-2
Copyright © 2007 Aramis Print s.r.l. toate drepturile rezervate
pentru ediția în limba română
Aramis Print s.r.l. • Redacția și sediul social:
B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833, sector 4,
București, O.P. 82 – C.P. 38
tel: (021) 461.08.10/14/15; fax: (021) 461.08.09/19.
E-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro
Departamentul desfacere: tel: (021) 461.08.08/12/13/16;
fax: (021) 461.08.09/19; E-mail: desfacere@edituraaramis.ro
www.edituraaramis.ro

Tipărit în România

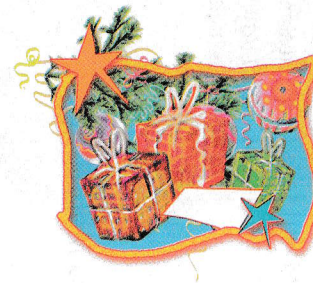

Anne Fine

CU CÂT MAI MULȚI, CU ATÂT MAI BINE

Traducere de Roland Mathias Schenn

Ilustrații de Victoria Argint

Pomul de Crăciun al familiei Mountfield

făcut de Ralph Mountfield

Natasha (văduvă)
(străbunica)

Tatăl lui tata (mort, ca și mama lui tata)
căs. * cu Lucy (mama vitregă
a lui tata a fugit cu „unchiul Todd“)

Geoffrey căs. cu Miriam

Sylvia
Sylvester

James
(tata)

Harry

Tansy
(mama)

Ralph (eu)

Fratele mai mare
al lui Ida

Ida, sora
străbunicului

Bunicul
(bunica a murit)

Tristram

Susan căs. cu
unchiul Digby

Titania

* Căsătorit (n.t.).

NERĂBDĂTORI SĂ VINĂ CRĂCIUNUL? FITI CU BĂGARE DE SEAMĂ!

CUM S-AU PETRECUT LUCRURILE DIN PUNCTUL MEU DE VEDERE

Poate că ați vrea să aflați cum s-au petrecut lucrurile din punctul meu de vedere? Iată-mă pe mine, Ralph William Mountfield, pedepsit să stau de Crăciun în camera mea și nimeni nu îmi

oferă nicio șansă, ca să pot explica totul. Dar a fost vina Titaniei! Zău că a fost vina ei! Toți au spus că ne dăm în spectacol când am stat așa, cu mâinile depărtate de corp și cu gurile deschise, stăruind că nu am făcut nimic.

– Ia uitați-vă la ei! Ce se mai dau în spectacol! spusese mătușa Miriam.

– Dacă-i bagi pe amândoi într-un sac și dai în el, nici nu contează pe cine lovești. Amândoi merită o bătaie de mama focului! a fost de părere străbunica.

Dar toată lumea știe că eu nu mă pricep să mă dau în spectacol, adică să joc teatru. Fratele meu, Harry, poate. El a interpretat „Mlaștina disperării” – adică asta înseamnă „mocirla întristării” – când s-a jucat la școala noastră *Călătoriile pelerinului* și nu-i ușor să joci rolul unei mlaștini. Tot ce mi s-a dat voie să interpretez a fost rolul unei scoici din piesa în versuri *Morsa și tâmplarul*, care s-a jucat anul ăsta, la serbarea de Crăciun. (Și chiar și atunci toată lumea a spus că eram prea fericit când eram mâncat.)

Așa că nu puteam să joc teatru. Și chiar dacă aș fi jucat, aș fi fost cam singura persoană din casă care nu era falsă și nu spunea lucruri pe care nu voia de fapt să le spună.

Asta s-a dovedit la concursul „Cine știe, câștigă” pus la cale de Titania.

TITANIA

Nici Harry și nici eu nu o putem suferi pe Titania. (De fapt, nimeni nu o suportă.) Mama ei e sora mamei noastre, așa că ea e verișoara noastră. De când s-a născut, a tot venit pe la noi de două ori pe an. Când era bebeluș, nu era chiar antipatică. Nici când era un țănc care începuse să meargă nu prea făcea probleme. Stătea ore-n șir în pătuțul ei zăbreliț și vorbea cu degetele ei. (Odată am surprins-o cântându-i tapetului. Cânta o melodie care se chema „Să ne jucăm cu pământ în grădină“.)

Când era mică, noi – adică Harry și eu – o cam sâcăiam, ce-i drept. Știți, ani buni ea nu a putut să-l zică pe „r“ așa cum trebuie și o tot târam după noi prin casă și-o tot tachinam, până când ne spunea că suntem „întl-adevăl foarte lăi!“.

Da' pe urmă mătușa Susan a hotărât că Titania „are har“. (Toți ceilalți din familia noastră credeau că Titania e un copilaș groaznic, un fel de știe-tot, dar, ce să-i faci, așa-s părinții.) Și după asta Titania a devenit nesuferită. De un milion de ori am fost obligați să stăm cuminți până își făcea ea numărul intitulat „Sunt un mic ceainic“ (nu aveam voie nici măcar să chicotim). Pe urmă a început să spună că vede zâne în fundul grădinii și să poarte rochii aiurea, din acelea cu volănașe. Și atât de ciudat erau croite rochiile ei că odată, când și-a pierdut așa-zisul colier cu diamante, a trebuit să treacă vreo jumătate de oră până când colierul a izbutit să ajungă tocmai în chiloțeei ei cu mânecuță.

Eu eram obligat să o țin de mână și să o însoțesc până la magazinul de unde voia să-și cumpere „praf pentru zâne“ (șerbet roz). Era jenant. Obişnuiam să le spun tuturor că se duce la un bal mascat. Harry nu voia s-o țină de mână cu niciun chip. Când îi venea rândul să meargă cu ea, mă mituia pur și simplu, ca să mă duc eu în locul lui.

— Ceee? Doar cincizeci de penny*? protestam eu.

— E puțin, nu-i așa? recunoștea Harry. Dar e mult în comparație cu nimic.

De aceea eram de acord să o însoțesc pe Titania.

În comparație cu mine, Harry obține mai des ceea ce vrea. E cu un an mai mare ca mine și e preferatul mamei. (Mama spune că niciunul dintre noi nu este preferatul ei, dar eu nu m-am născut ieri.)

RESTUL FAMILIEI

Ca să vi-i prezint pe toți ceilalți, cel mai simplu este să vă spun trei lucruri pe care le-au spus ei în ultimele două zile.

* Subdiviziune a lirei sterline (n.t.).

Mama

— Oh, Ralph, fii, te rog, atât de bun și uită-te dacă e liber drumul până la baie.

— Ralph, dragul meu, vrei să le dai tu pâine prăjită tuturor?

— Ralph, drăguțule! Fii bun și adu-i repede aspirinele lui tăticu'.